

- 4) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/161 należy interpretować w ten sposób, że kod kreskowy zawierający niepowtarzalny identyfikator w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/161 musi być nadrukowany bezpośrednio na opakowaniu, co oznacza, że umieszczenie przez dystrybutora równoległego niepowtarzalnego identyfikatora w postaci dodatkowej naklejki zewnętrznej na oryginalnym opakowaniu zewnętrznym jest niezgodne z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/161?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/161 z dnia 2 października 2015 r. uzupełniające dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady przez określenie szczegółowych zasad dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na opakowaniach produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2016, L 32, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 22 stycznia 2020 r. w sprawie T-19/18
Litwa/Komisja, wniesione w dniu 27 marca 2020 r. przez Republikę Litewską**

(Sprawa C-153/20 P)

(2020/C 215/28)

Język postępowania: litewski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Litewska (przedstawiciele: Dzikovič, K. Dieninis)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Czeska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 22 stycznia 2020 r. w sprawie T-19/18 Litwa/Komisja, EU:T:2020:4, w którym Sąd oddalił skargę Republiki Litewskiej z dnia 19 stycznia 2018 r. o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW);
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania z powodów wskazanych w odwołaniu i wydanie ostatecznego wyroku w sprawie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Litewska wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-19/18 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”) i podnosi następujące zarzuty:

- 1) błędnej wykładni art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 65/2011⁽¹⁾ i niedopełnienia obowiązku uzasadnienia wyroku, ponieważ Sąd orzekając w pkt 61—80 zaskarżonego wyroku w kwestii kryteriów stosowanych w celu ustalenia, czy skarżący posiadali status MŚP, nie uzasadnił w sposób jasny i jednoznaczny podstaw swego rozstrzygnięcia;

- 2) naruszenia art. 256 ust. 2 TFUE i zasady pewności prawa, ponieważ w pkt 81—90 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł o skuteczności kontroli przedsięwzięć obarczonych wysokim ryzykiem w sposób sprzeczny z wcześniejszym orzecznictwem Trybunału wydanym w podobnych sprawach oraz błędnej oceny dowodów, ponieważ w pkt 88—92 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał błędnego ustalenia okoliczności faktycznych;
- 3) błędnej wykładni art. 26 rozporządzenia nr 65/2011 i przeinaczenia dowodów, ponieważ Sąd, orzekając w pkt 178—188 zaskarżonego wyroku w przedmiocie kryteriów jakości kontroli na miejscu, przedstawił sprzeczne wewnętrznie uzasadnienie, rozszerzając tym samym w nieuzasadniony sposób zakres art. 26 rozporządzenia nr 65/2011, a także w pkt 181 i 191 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej oceny dowodów;
- 4) naruszenia art. 263 i 256 TFUE oraz błędnej oceny dowodów, ponieważ w pkt 195—212 zaskarżonego wyroku Sąd nie zbadał, czy informacje przedstawione przez Komisję dotyczące nieadekwatnych kontroli wydatków poczynionych w ramach przedsięwzięcia były wiarygodne i spójne, co stanowi wadę kontroli zgodności z prawem decyzji Komisji.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U 2011 L 25, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 kwietnia 2020 r. – Zipvit Ltd / Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(Sprawa C-156/20)

(2020/C 215/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Zipvit Ltd

Druga strona postępowania: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji, w której: (i) organ podatkowy, usługodawca i przedsiębiorca będący podatnikiem błędnie interpretują unijne przepisy w dziedzinie VAT i traktują świadczenie, które podlega opodatkowaniu według stawki podstawowej, jako zwolnione z VAT; (ii) w umowie zawartej między usługodawcą a przedsiębiorcą wskazano, że cena świadczenia nie zawiera VAT oraz że jeżeli VAT jest należny, to uiszcza go przedsiębiorca; (iii) usługodawca nie żądał i nie może już żądać dodatkowego VAT należnego od przedsiębiorcy; oraz (iv) organ podatkowy nie może lub nie może już (ze względu na upływ terminów przedawnienia) żądać od usługodawcy VAT, który powinien być zostać zapłacony, dyrektywa [VAT] (¹) wywołuje skutek tego rodzaju, iż faktycznie zapłacona cena składa się z wymagalnej kwoty netto i naliczonego od niej VAT, tak że przedsiębiorca może żądać odliczenia, na podstawie art. 168 lit. a) dyrektywy [VAT], naliczonego podatku jako VAT, który został faktycznie „zapłacony” w odniesieniu do tego świadczenia?